

9
BORN

Sigurdur Konungur Magnússon, Þorsalafari og hirð hans.
Heimsbringla, bls. 539.

Medal annars þess, sem stýtt er frá um hina gldsilegu ferd Sigurdar Konungs Þorsalafara frá Þorsólum til Hlithagards, er þetta: (* niðri rúmum 8 öldum).

"... Því at öll sepl hans voru þellum sett. Þó sá af landi í tengi allra seplanna ok lea hvegi í milli, svo sem einu gærd voru. Allt fólk stóð íti, þat er sjá mátti sigling Sigurdar Konungs. Spurt hafði ok, Kirialax Keisari til fenda Sigurdar Konungs ok lét hann upplika borgarhlid þat: Hlithagardi er heiti Gullvarts, þat hlid skal innvæða Keisari, þó er hann hefir lengi átt í brottveris af Hlithagardi og hefir vel sigast; þó lét Keisari bréida þell um öll stöð borgarinnar frá Gullvortu ok til Raktjarns, þar eru Keisara^{na} hallir hinar ágætustu.

Sigurdur Konungur mátti við sína menn, at þeir stýldu ríða drumbilega í borgina og láta sér líta um fimast alla niðreytur, en þeir sá, ok svo gædu þeir"
"Þá sendi Kirialax Konungur menn sína til hans, hvárt hann vildi þiggja af Keisara sex skipfund af gulli, ad a vildi hann, at Konungur lét efna til helks þess, en Keisari var vamm at láta líka í þadreini. Sigurdur Konungur kaus leitinn ok sendi menn sínar, ad Keisarann kostadi lígi minna leitinn en þetta gull..."

Vér eigum eigi vortá neinum Sigurdi Konungi Þorsalafara, en stýri stýrum þeim, en hringad er von eftir nokkru daga, straublog nið og stítt, svo ad um þau má eftanót segja, ad öll sepl þeirra vædi sett þellum, einu ok sagt var um stíps Sigurdar Konungs. En í stýrum þessum væda margir hinni vortu, síðthofdingja þeirra stórtu ríki þeim sínu, auk fjölda annara manna, mannatáða vel og viti ⁱⁿⁿ borgna, ok allir komu þeir til þess ad sjá hvernig oss tókst ad bréida

þell um öll stræt borgarinnar", menn, sem á eiddanlega fátta vel eftir öllum
 um hátönnu vorum og síðum, sem sjá hlekkina á fressu og þeir þurfi að kláfa í þáttu
 eða fukla um þá, menn, sem fríma lyktina, á fressu og neim, "þefara-þjótur" sé
 fylgd með þeim; þá verda það menn, sem þeytt geta hvern af oss láta í ljósi glædi-
 tilfærningar vorar og hrifningar, þótt vér eigi einum og strákinn eiss og villidýr
 í skógi, eða hröfnun og kláttum; eynum hvern á öðrum, eiss og öðru holl; "sjó, en
 það er síðvinnu vor við líkni allu og ígróttu, en margir trafa fæid, ut í völl" til þess
 að sjá þar einhverjum þann, en engu nenni og til líkils en nýttur kannað við að selja
 "met" í þeim að selja markid í móti milli.

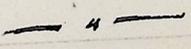
Þetta verda hér menn þeir, en veit, minn þeim sévöldu athygli og eftir þetta, en
 vér þróðumst hvern fram fyrir annan með öllum þessum góðum þingum, til
 þess, að komast sem nýtt sjálfum þeim, gona upp í andlit þeirra og kláfa á þá
 eiss og höll í heidviltu, en það er eigi háttu síðara manna, heldur hófl og
 kvæði og hálvætt athygnu í þeim, sem þeir sjá og heyrja fram þar þringum sig.

Sigurður þorsalofari hefi aflausit gjöf ríad fyrir þeim og jafuvel vitad, að menn sína
 mundu allförsitja verda, en þeir seju þinnar hársiötu halli tritlagandi þingum og
 strauþýsi; þeim mundu verda svo frá sé mundu af undrum, að þeir jafuvel
 mundu þetta hófl sín svo nýtt á bak aftur, að þetta geti í þeim verid að þeim þeyttu í
 hálsidrumum, en þeir þeim að öðru stóð þeim frá grunni til mennis, og séd það fyrir, að
 ef þeir hegðun sér svo þess-lega frammi fyrir öðrum ogu fólki í framandi landi
 þá mundu þeir verda þingum til hins nýttu athlyis; þeim það hann þá,
 "at láta sé líkni munfærast alla nýttu þeim, en þeim sé". Hann hefi grunad,
 að ef menn hans létu nýttu þess-lega; þá hlytu þingum að þeyttu veru svo:
 "O-jei, eitthvad er nýttu öðrum; þeim þá oss, en þá að en þeim fyrir þá
 yður, en þá glæpið svo um í þad með öðrum munum, eiss og þá þá á. Þótt þá
 beist, mikid", og vil þá ségu oss, að þá sénd mikid munum, þá ségu þá sé

frá koma yðar oss, að það er á síðan þyng minna um að vera heima fyrir hjó
þú sjálfur, en af þessu verid látið. Eða hvi glæpið þú svo na undrandi
oss af allt sem þú sjáid?

Þetta hefir Sigurður Jóhannsson séð fyrir, og til þess, að minnka eigi veg sínu
manni og vörðingja þessu — og hans sjálfs sem konungs þessu — varadi hann þá
íð öllum líflakáttum og þá víska lögum háttum, enda stípaði hann með fyrir, að
„þeir skyldu ríða drumbilaga í borgina“; Karlmannlegir, Keitir í sessi, þess hátt
hápað sin og hofpa hofki til hápa ve vinnu, þess skyldu vera djarfmann-
legir og fylkja sér sem fjálsin manni, og því leidur hann þá, að láta sér lítið
um þá d finnað er þess kynni d eja fjótt þess þatti þá d ústárlaga!

Hann á eigi við það, að þess stuli sýna um stótt bókshatt í sér da stóri-
lata, fjótt hann segi þess d ríða „drumbilaga“, enda um mega gæta d
fyrir því, að stórlati, broti og stótt bókshattur, þess konung eigi gætt
bætur d í þess þessu, en fjálsmannleg frá koma og full djóttung vori bætur
vídreyandi og söndi þess bætt.

Þá lýsir hin konunglega Keitir Sigurður konung eigi minni byggindum, en
hann átti um þá d koma d velli, gullid og þá dinnis-leitina. Fullid ginnki
hann stótt, fjótt um sýr stíppund vori d ríða ^{með þess} d hápa því, en þjósa leitina
fræmur, sýndi hann stótt munuþess þessu, enda vótt hann, að latti inni
munda eigi vori. Hinu drumbilaga Kinnalaxi Keitara kostuðar minna, en
gullid allt og þá d hefir einmitt átt bætt við Sigurður konung, að láta hann
frá til þess, að hann vilði vera eitthvað meira en Sigurður konungur
sjálfur. Með því d þessu gullid — fræmur en leitina — hefir hann þessu
hann undan eigi eigi fyrir hinu málala Keitara, hvið hann og þess. Hann
vitoli sýna, að hann vori þessu eigi konung til þess d súllja sér þess svo

ad iydja af oss alldögumlu fangi fástödi og vauþstekingar, sem lengstunni vilja loda við alla þá, er á gælgjústöldi dulija, en þad vörðist vera almennt hlutstíffi allra unðir- skatta manna, mæðan þeir, þafa eigi náð sér eftir þeirri líka mótþöð, en eru að hagna að áttu sig í hinum síjju viðhorfum og háttum fjáðlora manna og síðmenningu þeirra. Þeir verða í fyrsta og allengj eftir þad, dómara lögin, ófagadín í framgöngu og þellja sér alla veji föra, áin þess að fara að síðum annara í meim. Og nín þafa þitendingu veid svo lengi í gælgjústöldi þessum, að þeim ötti að vera ólökk að fara af þeir- þið fyrsta og seimja sig að síðum sér síðmenntaðri manna.

Þestir vorir sjá þetta og þekkja þad, og þegar þeir hupa til þess, að ver eignum beztu bókmenntir, allra norðurlanda, sem ver erum hreykinn og y megnun vera hreykinn og, eiga þeir erfitt með að stíllja þad, að ver höfium lóid ad ekkert af þeim lótt, erum eigi eins stóltir af þeim, eins og ver jöfnum veid y öðrum að vera, heldur að eins ólafaþellju y arstófullri montinrossar, drykkjellir og svólalögir, eins og sagt var áður fyrrum um fjallkongana gömlu og þrygg- stjórnun, er stóðin í réttu veigunum í smoldurjuna stóimstöðum og skipuðu fyrir um þad hverni þara stýldi með ómerkings og vauþakindur, en um þeirna líka var þetta sagt:

"Þú heyrðar þér eins og fullur fjallkongur í réttu veig!"

En þad er í megnun aðru, sem ver kynnum oss en þessum og gæðum þess eigi nógu vel, ad "gloppi er gæðsaugad". Forvitni manna um ymis loyf þad, er þeim kemur eigi að meim lótti við og þeir þafa eigi þið minnsta gagn af ad vita neitt um, huyðni þeirra um annara hagi, framþléppni þeirra og fínta skapna, þetta snapir og bójastúdur um í öðrum voffur síðlepis og vöntunum í samum síðmenningu. Eða hverni er þad með val vort í stóimstóim þeim er ver sáðjunn meoð, bókmennt um þeim, er óv helth kjo'sum ad kynnað, sönglist þeirri, er ver dáinn, þ meoð

ad og vdr. heit videru heyr o.s. fr?

Stemmtaninn þessa heit ad vera þen grofkenndastar til þess ad vdr. farinn notid þeir og þeir betri (!) sem þess eru leil ogri og litu nylari. Totum t.d. sjonleiki þi ymsa, er sjundis ann og moora ad dainnu hejota: Mannkennu brett, blot og formalingar falla flestum betur i god en annad, sem lyftir huga og hjarta i herra stiq, dadurkennu flaug og þiff. ley druf þiglin betur vid eij- andi en kofleg astreitni ind elst hupa sinn; þad þey ad vera godasandi og gasta fullt, svo ad sem minnst godi notkunnu gogugra tilffinningu ad þad stailji neitu eppir i huga þess, er ser sta a hlýðin, er minni i alvorn lifsins gafgi og godar huganir. Se stemmtunin af þessu tali, þi er all þeygid og moy, enda trodningurinn ad komast ad þessu svo mikill, ad all etlar ofan ad heyr.

Leilvritid, stundum og stjundum stali, svo og Reviurnar þrostar eru talun en atidi, er sama þad, ad þetta eru stjundur, sem eigi er heft i moti ad msto.

Þott ostla laukdinn se framagjorn og þes i ad frodast - og þad o linu ad vera - mi linu eldi leljast Mannkennu, sem allt vilja leija og stailja, ne vdr. stearfimmu, sem þoyfir i þunglid, vad andi i stailjunu, undr andi og vggandi ann þad, levd þetta ad titt se, sem þeyri augur ten. Mann mega stali lato einu og þeyri seu komunir, alveq nylaga, innan se þis, og stailji eigi adra hluti en þa, er þeyri stjalfi hoga varist ind og vilji eldi stailja.

Yngri menn og eldri vanda ad seija sig ad eiddun annara, royna ad stailja þi og taka þi sei þi þeyri myndar, sem godir eru, en litu eldi ind þinnu kafari. Mann eiga ad hefta stoda sine en vandrada hana eigi. þeyri eiga ad seina sig sem menn en ekki van þiff, vdr. hofli eiga in ogdin (stailji) med stjalfa sig, en vdr. stallan undir loqjuskaga og þedulati.

- Sidar menn og, o. f. v. vilja ad þessu og lato yllun, þeyflavini - og vdr. minn - þeyri mdr. mdr. þad.

[Handwritten signature]

Þaðal annars senn stípt er frá um hinar glasilögu ferd Sigurðar Konungs Magnússonar
fjórðalafara frá Jórsöllum til Miklagarðs er þetta: (Sj. Heimskringlu, bls. 339).

„... þvi at öll segl hans varam seth þellum... þvi sá of landi i bryg allra seplanna og bar
hvergi i milli, svo senn einu gæddu vori. Allt fólk stóð úti, þat er sjá mætti sigling
Sigurðar Konungs. Spurt hafði ok, Kirjalax Keisari til ferðar Sigurðar Konungs ok lét
hamm uppluka bogarhlid þat i Miklagarði, er heitir Fullvarta, þat hlid stak innviða
Keisari þá er hann hefir lengi átt i brot verit af Miklagarði og hefir vel sigraott; þá
lét Keisari breiða þell um öll strot bogarinnar frá Fullvarta ok til Raktjanna, þar
enn Keisarahlid hinar ágöfustu. — Sigurður Konungur mætti við sína menn, at
þeir skyldu ríða draumbannlögu i borgina og láta sér líkik um þinnast alla
nýtreyfni, er þeir sá, ok svá gæddu þeir...“

Þá sendi Kirjalax Konungur menn sína til hans, hvárt hann vildi þiggja
af Keisara sex skippræl af gulli eða vildi hann, at Konungur létu efna til
leikis þess, er Keisari var vanur at létu leika i þadrenni. Sigurður Konungur
kann leikinn ok sendimenn soðu, at Keisarann hvítladi eigi minna leikinn
en þetta gull...“

Við eigum okki vori á minnum Sigurði Konungi fjórðalafara, er stípti meinum
af skipnum þeim er seth verda þellum (skrautlof og strot), er með er kringad er vor
effir nokkru daga, skrautlof niðr og strot, svo, at um þau má eflaust segja, at öll segl
þeirra verði seth þellum einu og segl var um stípt Sigurðar Konungs. Á þessum skipnum
verda mestu fjórhöfðingjar sjúru strotu ríða hennusins, auk fjólda annara manna,
senn allir Roma til þess at sjá hverning átt okkur leik ok breiða þell um öll
strot bogarinnar, menn, senn áridanlögu fátta vel effir öllum okkar höttum
og sidnum, menn, senn sjá hlutina á þess at þurfa at þrekka á þeim, senn finna
lyktina, á þess at meinum þefara-hjörtur sé i fylgd með þeim, menn, senn
þeyra okkur láta i ljós gledi til þinnungar okkar, þó við okki einum og strotþinum einu
og villidlyr eða hröppum og höttum á eyrum hver i áðrum, einu og sidum er til hér við flesta
vri alla leikni og íferðni og sérstaklega munu þeir allir verða þvi sér í fátta effir leik
ef við þradmest hver þann fyrir annan til þess at koma ok senn vort þeim og glöfu
á þá einu og trött i heidsiðni, enda er slíkt alls okki háttur eða anna.

Sigurður fjórðalafari hefir eflaust gjört há þvi at menn síni munu verda all niðr forvitni,
er þeir seyn hinar hársiðu hallin og strotþyni Miklagarðsbogar, svo frá sér mun dir og undum,
at þeir jafuvel munu fetta höfuð sín svo niðr i bak okkur, at þeir jafuvel gangi um háls-
lidnum, er þeir fóru at skoda strotþyni frá gummil til menis og hann hefir áridanlögu
sáð það fyrir, at ef þeir höfðudu sér svo þifls-lögu, þá munu þeir verda bogarleinum
til hris meita athlogið; þvi ladd hann þá, at láta sér líkik um þinnast alla
nýtreyfni, er þeir sá. Hann hefir gædd, at ef menn hans létu niðr Kjána lögu,

Þá mundi borgarlaus hugsa sam svo: „Já, eitthvað er úr þetta áðurvísi: Þérna hjá
orkur en heimur hjá yfthver, fyrst þið glápið soona í það með opnum munni einu og fá-
rojannar. Þó að þið berist mikil á og viljið sjá, orkur að þið séuð miklir menn, synir þessi
franklona yfthver orkur, að það er áreiðanlega minna, en að vera heimur fyrir hjá yfthver
en látid þefir veid af. Eða hvi glápið þið soona undrauti: orkur of allt sem þið gjáid?“

Þetta hefir Sigurður Jórsalofari séð og til þessi að minnka elsti vög oða veldingu sinna manna
og hans sjálfs, hefir hann stípað svo fyrir sem hann gerdi: „At þeir skyldu láta sér lífist um
fimmasta allar útbreytini, er þeir sá.“

Semiloga mundi einhverjum hér verða fremur lítið ^{gimlarangum} til sex stíppsundanna gullu, of
í borti voru, en það veimnis leikja Keisarans; Sigurður lét elsti gullid gíma í; hann
vissi, að leikimur mundu verða engu Kostuadarnum fyrir Keisarann ^{„en þetta gull“} og það hefir hann all
gletud munt honum, en með því að lýsa sér heldur gullid, hefir honum fundist hann niðurlagja
sij í augnum Keisarans; hvar hann og þjóðarinnar.

Hvað er það úr sem við eigum í völlum að eja eftir nokkru laga? Atur hámostruð
bryndrekauna, með reykhöfumnum mýgu, þrygda fann um allar þjóða stafua á milli,
sjánum við manni, kladda þellum og þrygura, „Fagurleina sveit“, háþöfu monnum
margra helstu þjóða heimisins, sem áreiðanlega meta meir látlausu franklona,
lítilletti — þó vitanlega engum stríðsáhrifum — og skurðeisi í orðum, athöfum og látbragði,
en snott, framhlyppni og þjálalati, hvar og á hvern hátt sem þeim ber þetta fyrir augu
sta eyru, hvort heldur er hjá nýgnum vða goinlum, hann oða lágun. Eftir þessu þer að
mestu sta öllu leyti álið það er þessi manni fá í orkur og hvernig sem það verður, goth
sta ílt, Casina áit blóð veraldarinnar það álið þeirra út um allar þinn monnum
heimur. Þeir stíla þá áreiðanlega orkur en við sjálfir, að þjóðin er fá manni og fátaki, að
flást er okkur í vög þorin hjá orkur — en þó þundu laugi —, að við erum, að þessum í
skúttum“, er um að nýja af orkur aldagomlu farsí fátaki, vax þessir, ein okkur
annarar þjóðar, hjá tóhar og hindurvitna; en þitt stíla þeir stíla, að meðal stíla
þjóðar fimmist nokkur monnumassi, dlyttju svoti, ólátabelgur ná arsladris.

Við mögum trúa orkur í samuleik málshattarinn: „Flógt er þess augað“. Aldeis ríður orkur
meiri á því en úr, við þetta kati fori, að sjá, að við séum mann, sínu þjóð, sem með sjálfri
sér á að láta sér lífist um fimmasta allar útbreytini“. Hinsvegar þer að fordast dramt og þotta, engu
síður en undirlogjuhátt og þjálalati, skátt og háneyti, fildum og trodning.

Of erum en eitth ótalið, sem semiloga verðar þjóðin elsti hvað minnstu og það er:

Afgengni í vísðskiftum, smíktur og hvers þess áreiðanleis.

„Gjori hver að góða sín, gud, drottinn allra.“

þann fyrir augu síu eygu, hvort heldur er hjó meginna eða gómslunn, háinn eða lágnun.
Eftir þessu fer að móttu eða jafnvel öllu leyti, álit það, expressin menn of á öskun, hvort
sem það verður gott eða illt og það álit láti. Þeir svo all blóð veraldarinnar básiuna um
öskun út um allan þinn myndad a þinn. Þar á milli ^{vor} ~~öskun~~, gagnvart þessum
mögum myndamömmum þeirum, frouclun vorum og vinnum, en þeir handla niðil,
veid fyrir laud vort og fjóð, ni á þessari merkilegu fjóðarháti, sem eðri á sínu líto
um þinn allan!

Þeir þessu reitit oss á það, að gestir vorir stíllja það semni lofa teltur en vör sjálfir,
að fjóð vor er fámenn og fálota, að fleiru er ein stánumt á vög kerid hjó oss, en
fjó fjúru laugt, að við einum með ári hverju að reyna af fremsta mögu í, að komast
úr klitunum, einu að reyna af öskun aldagöngu fargi fapoti, vanþakkingar, einokunna,
hjátrun og hindurvitna, en hitt stíllja þeir alls eðri, að meðal fjóðarinnar fúniit
notkun montinnassi, drygkjúsvoli, óróabelgur né óvstadiós.

Þeir fíndlingar hófum haldid þann kvóðri um oss, m. a. hátt á lofti meðal
annara fjóða og það með reitit, að vör sénu sjófarandur niðil og frolerir
niðil í þvi síni. Því betra sam samana eðri. Ein - hvernig stíllid gestum
vorum verda við (svo að einu ^{fa} ~~ett~~ domi eða telid og mögum) er þeir komast að
gagnum, að ni hann engin áralajid, svo, að ni verda nuzin manni að ofa sig
í kvóðarvel til þess að geta hóid fjóðarót upp undir laudsteinunum ef niðil
liggur við? Þeir kenna þeir eðri og laugra ndr eðri meiningin í þessu síni.

Þegar ^{vor} ~~me~~ sjnum gestum vorum smúthóll fjó er ni er veid að byggja gýsogjnum
þein, að þinn kvóti einu litlu hálfu miljón eða fjóðloga fjóð, en samstundis bendum
vör þein í smúðlunjanar, rétt við lofnum, og það, að í öðru hverju þessi eða svo, eru
ni þinn baddóli o. s. f. Hvad stíllid þeir hugsa eða segja? Eða of þein séju
eithvad of þessum öskun, með hundurinnu fjórnudu hestafli, sem ein 1930 gangu
óvístadi síni og þeir gerdu síni 930, en þinn voga starfslínum vör þó þess þann
er vandrýgja háttir ein í dag og aldreit teltur ni ni? Fjóðar þeir brósa?

Eit er vör, að hvad þinn állu is annurni og ofuztöyuni í fjóðlífi voru ledur, fjó
er að gera ^{við} ~~við~~ þvi sem er: Talta ástandid og hlutina síni og þvör líggja fyrir ni
senu stendur og sjna ni, að þvör fyrir allt og allh, viljum vör sjna, að vör sénu sídadi
manni, senu, þó oss þvör margt niðil og merkilegt laun fyrir augu vor, þá sé ein niðil ni,
ástóð til, at láti sér lítit niðilinnast alla niðilinn. Þvör voga þvör að fjóðarid allh
dramb og fjótt, en þvör sénu ein undir lofja hátt og fjóðlata, stóll og háregot, teltur og fjóðring,
en niðilinn allh fjóðetta: Ógengin í vörstíffnum, snúðilinn og hvar konar óráðvöndur!

Þvörum allir og all, fjóð sem stendur í einum fanningarsálinum:

"Gjöri hver að geta síni, gud drottinn, allra!"

Segundur fersala fari hefir gjört ráð fyrir á manni sínu munu verða að þess-
unda er þeir saju himar háreista halli og strauðlysi þrautlagandi borgar; á þess munu
jafuval ganga ein halvöldumunum við það að þetta hófuð ein á balt aftur til þess á stöðva
öllu stórhýsin frá gnummi til mannis og hann hefir gjört ráð fyrir á þess munu o. s. v.
verða að athlaga borgarboia af þess hófuðu sér þannig: Þorgerður ^{ar} mundi þenna til
~~þessa~~ munu hysa sem soo: Já, eitthvad er þetta nið adruvisi kerna hjá okkur
er koinna hjá ghtur, þar ein frid gláfuð soona á það. Þó ad frid berist nið mikið á og
viljið sgu okkur ad frid séuð mikið manni, sýni þessi frau/koma ghtur okkur ad það
er semilaga okki einu mikið nu ad vera koinna hjá ghtur. Eða hvers vegna gláfuð frid
soona undrandi. Þetta hefir Segundur komuquar séd og til þess ad draga okki nið virding
sinnu modal okmunuquar fjóðar, hefir hann stípað soo ghtur ad manni sýni stípað
okki hoga sér einu og fávís birtu, sem fát og lítið hoga séd, heldur stípað þess frida
draubtsamlogu á borgina ok láto sér lítið nu frimast alla nið birtu, er þess á"

Hvernið hogaðnu ver oss íotundingur - er þó sér stóð. Þessvísingur - og eitthvad
niðstípað þess fyrir augu vor eða augu? Þó er fjóðt sovarad: Eins og óvita birtu og fátánu!

Þegar ~~í hoga~~ erlend okki, með nokkru ferdalaugu imantóro þess hér ad landi, manni
okki sem einu okki adri einu og vör, ganga á líttinu einingum og hoga sér einu og annað
síd ad fólti, einu á stípað einu og ömnu okki einu veijulaga, mástle með tvöum ad fíllum
reghafum og fjóðt á sjóninu einu og ömnu okki, - þó fíppast allir á vindað bryggju,
standa þar haldin og votin á kvata vöðri einu langt fram á nótt ad gláfu á þess undur. Þó
er hversvísingur, hvarou lita sem er, ght á flót, til þess, aftur fyrir annu þessinga, á þessast
nu birtu, hogað þess fyrir okmunuquar fólti, sér framandi landi, einu sjálft verður al-
vaf fírvísing og þessinu fjávalátum fóltisins og hlystas ad hysa sem soo: Eitthvad er
nið þetta stípaðslapt! Hogað erund frid ad stöðva, blettadri birtu einu ghtur? Hogað
frid adrei séd sídada manni fyrir, eða stípað fjóðtandi á sjóninu? Er þetta sýni-
hornid af himni forufoqu fjóðt, sem frid erund ad gnum og og það á hófuð stóð landinu?

Vit kinnu til ad stöðva ghtur og ghtur hagi og framfendi, er soona lítið frid þá
útt! Blessuð frid frid heim! Veið einu birtu ad ogj vög! Frid látið einu og
fíft!" - Og soo þegar ferdalaugu einu koma á land! Okki þess frid birtu útt:

Allar góður fultar af kóttinu og slápingjum sem gláfu einu og fólti á halditánu.
Þorgerður - adrei þessu vanur - með haitan hóp af lög og lögfrimur, stíllir sér
repp á niðjum góðum með nokkru þess héraðingur á móti þessu nið haita-
og slápingja-lýð og er ein - í fyrsta einu á soju birtu - ad koma þessu hvernig
þess eigu ad hoga slápingja hogað gnum á góðum frammi fyrir á sjóninu manna
erlendru manna sem ad vísu hafa séd einu hoga mikið þess á góðum stóðtögu heimis
ad manni einu okki afraun á einu þessu þessu og lög, er á vísu og adrei séd
ömnu einu fífta loti ^{sem} þessu.

Stomi einhver eadundur loddarinn hringad, með harmonistru geygum, eða með oþo-
ketti eða með elgjörðum einstisvertan björtuvingabrettur og eigni Reykvik-
ingum, "liót sína" fyrir "hættad verð," eða öll hús, sem fleir nota, fróðfull og smúg-
fara þangað kvöld eptir kvöld: Þá aldr ei full noyja sína eða forvitni síni svalast,
Stomi hringad einhver fædalangurinn og bjóði bojarbinnu uppá ~~elgjörð~~ niðr líflsvanda
söngskempan, með þellu þess í húsnefnum, Chocobólóvaristru, fróntu, siggðu, en öku
sem augnu stílu, þó eða öll hús fróðfull og loddarinn með fullar hendur hjár
in fýrþingum slopinganna, þyngrum, sem amars eða öku óvalt útsleptar
þegar þeim eða eyndis reikningar fyrir eitthvad, sem fleir þurftu til að draga
frá lífid á, ef þeir þá eptir voru í barnum og létu aðra börnu fyrir sig, án þess að
dýgja hendi síni í kalt vatn - Og svo fara þessir menn "líflmanni" með fullar hendur
hjár eptir einungis in vörum landmanna, keldur og in bojar sjódi, s.d. eina og
einar litlar í þessum eða svo, án þess að börnu eina eyri í skempana okkath!

Synda ^{ur} Gvoralofari mundi "láto sér lítið ungfimast".

Se einhver in olit. Kupafleisurinn í Kálfa völtum á Vellinum í Gódi Hauða
Reykvikingum, fara "allir úti völd" til að sjá öll þau undur sín verda
vid þad, að einhver slýst til að ná í móti O, en leddum börnabinnu
storka þyja þessum dýr, húsinn há girdingum, sem að réttu leydi okki að
vera utan um eadri sem létigandur hési, en - að namu þess að leggja úti
á, eða draga list in sjó, um þad þarf eptir að huga meðal listafjóðum
og þó eunu vid allir veltningar að formu fari, líflmanni, söngmanni, glím-
manni, og skáld